

splatné v jednom roku od podania žiadosti o zaistenie, nie však pre dávky na dobu pozdejšiu.

V dôsledku toho bolo usnesenie rekurzného súdu — hoci z iných dôvodov — potvrdené.

Čís. 16534.

Hoci bol advokátsky kandidát v sozname advokátskych kandidátov zapísaný a neskôr z neho jedine pre nedostatok čl. štátneho občianstva vymazaný, pri vybavovaní jeho novej žiadosti o zápis do soznamu kandidátov advokátstva po nadobudnutí štátneho občianstva treba skúmať, či v deň podania tejto žiadosti vyhovuje všetkým podmienkam stanoveným v § 6, odst. 1, zák. č. 40/1922 Sb. z. a n.

(Rozh. z 18. novembra 1937, R IV 454/37.)

N. N. bol zapísaný do soznamu advokátskych kandidátov už pred 28. októbrom 1918 a u advokátskej komory v K. (na Slovensku) dňa 8. októbra 1919; usnesením advokátskej komory zo dňa 20. augusta 1921 bol zo soznamu advokátskych kandidátov vymazaný, lebo nemohol preukázať, že je čs. štátnym občanom. N. N. predložil dňa 11. augusta 1937 advokátskej komore listinu o tom, že je čs. štátnym občanom, a žiadal o znova zapísanie do soznamu advokátskych kandidátov. Advokátska komora v T. vyzvala žiadateľa, aby svoju žiadosť doplnil medzi iným vysvedčeniami o vykonaných troch štátnych skúškach. Na toto vyzvanie žiadateľ predložil index právnickej fakulty v K. (teraz v Rumunsku), podľa ktorého vykonal dve základné skúšky a dostal absolutorium a svedectvo právnickej fakulty v K. o tom, že dňa 18. marca 1907 vykonal prvé rigorózum.

Advokátska komora v T. žiadosť o zapísanie do soznamu advokátskych kandidátov zamietla. Dôvody: V § 6 zák. č. 40/1922 Sb. z. a n. sú stanovené podmienky, pri splnení ktorých je možné zapísanie kandidáta advokácie do soznamu. Advokátska komora zistila, že žiadateľom predložené svedectvo o vykonaní prvého rigoróza nie je dostatočné, aby na základe toho mohol byť do soznamu kandidátov advokácie zapísaný. Tiež ostatné doklady nepostačujú. Pri posúdení otázky zapísania advokátska komora mohla len to uvážiť, či žiadateľ teraz platným zákonným predpisom vyhovuje, a keďže im nevyhovel, nemohla mať zreteľ na to, že v minulosti, niekedy pred prevratom ešte za bývalého Uhorska bol do soznamu advokátskych osnovníkov zapísaný. — V odvolaní uplatňoval žiadateľ medzi iným aj to, že nešlo o žiadosť o zapísanie do soznamu advokátskych kandidátov, ale o spät-vedenie do neho, lebo žiadateľ bol pred vymazaním zo soznamu vyzvaný len na to, aby dokázal, že je čs. štátnym občanom. Jeho oprávnenosť a schopnosť byť advokátskym kandidátom nebola namietaná. Udelením čs. štátneho občianstva odpadla táto jediná vada a v dôsledku toho má nastať restitutio in integrum.

Na j v y š š í s ú d odvolanie zamietol.

Dô v o d y:

Ani advokátsky poriadok ani zákon č. 40/1922 Sb. z. a n. nepozná nejaké »zpäťvedenie« do soznamu advokátskych kandidátov (ako by tomu v podstate bolo v prípadoch § 3, odst. 3, prvej vety citovaného zák. č. 40/1922 Sb. z. a n., ktoré sa však týkajú advokátov a nie advokátskych kandidátov), ale proste iba zápis resp. prijatie do tohoto soznamu, a to i v prípade § 12, odst. 2, adv. por., lebo i tu ide o »prijatie« (hoci) nové. Práve z tohoto ustanovenia vysvitá, že so zápisom do soznamu kandidátov nie je spojené nejaké zvláštne (nadobudnuté) právo na zápis aj v budúcnosti, keďby totiž napravená bola závada (v danom prípade nedostatok čs. štátneho občianstva), pre ktorú bol zapísaný kandidát zo soznamu zase vymazaný, ale že je rozhodné, či žiadateľ v deň podania novej žiadosti (§ 13, posledný odstavec, zák. čl. LIII:1913) vyhovuje zákoným podmienkam. Po tej stránke však napadnuté usnesenie správne zdôrazňuje, že žiadateľom predostrené svedectvo o složení prvého rigoróza podľa § 6 zák. č. 40/1922 Sb. z. a n. nedostačuje. Nezáleží preto na tom, že žiadateľ, ktorý podľa vlastných údajov bol vymazaný zo soznamu advokátskych kandidátov ešte v r. 1921, bol takto ešte pred účinnosťou spomenutého zákonného ustanovenia z r. 1922 do soznamu advokátskych kandidátov hoci ešte i po prevrate zapísaný.

Čís. 16535.

Na porad práva patrí uplatňovanie nároku na náhradu škody, vzniklej tým, že vozidlo, poskytnuté k použitiu pre vojenské dopravné ciele na základe zvláštnej nájomnej smluvy, bolo vojenskými osobami poškodené.

(Rozh. z 18. novembra 1937, R IV 483/37.)

Podľa prednesu žaloby vojenská správa najala od žalobníka pre vojenské dopravné ciele automobil a tento po čas nájmu zavinením vojenských osôb zhorel. — Žalobou domáhal sa žalobník na žalovanom eráre náhrady škody, ktorú tým utrpel.

Súd prvej stolice spor pre neprípustnosť poradu práva (§ 180 č. 1 Osp.) zastavil. Rekurzný súd jeho usnesenie potvrdil. Dô v o d y: Soud prvé stolice spor zastavil z dôvodu § 180, bod 1, Osp. proto, že škoda na žalobcově autu nastala při propůjčení vozidla k vojenským účelům v míru a že podle § 20, odst. 3, zákona ze dne 12. května 1932, č. 68 Sb. z. a n., rozhodují politické úřady o nárocích držitelů vozidel na náhradu škody. Soud prvé stolice se na odůvodnění svého stanoviska dovolává smlouvy, která byla uzavřena mezi vojenskou správou a žalobcem. Tato smlouva v posledním odstavci obsahuje ustanovení: »V ostatním platí ustanovení zákona ze dne 12. května 1932, č. 68 Sb. z. a n. a vl. nar. ze dne 22. prosince 1932, č. 193 Sb. z. a n.« Žalobce v rekursu tvrdí, že předpisů citovaného zákona nemožno na